

Tình Cầm

Tác giả: Người Thờ Tâm

tình cầm

Tình cầm là truyện một cô gái đẹp, thật đẹp, có giọng nói hiền dịu, ngọt ngào và ru hồn, trở thành cầm sau một cơn xúc động đột ngột và mãnh liệt. Tình Cầm không phải là truyện gián điệp, hoặc trinh thám thuần túy, song bạn đọc vẫn tìm thấy những tình tiết nghẹt thở. Đọc xong, ít ai không man mác buồn thương.

Tặng những người thợ điện không và
siêng lặng Kiều Hoa Tiên thân yêu

NGƯỜI THỨ TAM

trình cảm

Tình cảm

I

TỪ ngày mài đống quần trên ghế trường tiểu học, Hoàng Tri đã nuôi mộng làm thầy thuốc. Khác bạn bè cùng tuổi, Hoàng Tri biết chọn lựa dứt khoát. Thi đậu vào Y-khoa, chàng ngấm chọn lựa từ năm thứ hai chuyên khoa thần kinh. Sinh viên Hoàng Tri gối hàng mét sách về bệnh thần kinh, đêm ngày miệt mài theo chân đàn anh học hỏi, thực tập trong những khu chữa bệnh thần kinh, nên tuy mới là sinh viên nội trú, chàng đã được coi là có nhiều khả năng và kinh nghiệm.

Hôm ấy, như thường lệ, sinh viên Hoàng Tri đến dưỡng trí viện Biên Hòa. Hôm ấy là chiều thứ bảy cuối tháng, mọi người bị cuốn hút về Saigon, Hoàng Tri chưa có người yêu bé bỏng mà khó tính để dẫn đi ăn cà-rem, xem xi-nê và dạo phố, chàng lại đắm mê không khí lúc trầm lặng như đêm đông, khi ồn ào như họp chợ, của nhà thương tâm trí, thành ra những ngày nghỉ vắng

về lại là những ngày thích hợp với chàng nhất.

Bệnh nhân mới của chàng là một thiếu nữ đẹp ru hồn. Nàng nhập viện hồi xế trưa. Phụ nữ là phái yếu có khác, họ đau thần kinh nhiều hơn nam giới. Sau một thời gian dài sống cạnh người diên Hoàng Trí nhận thấy bệnh diên thường đến với đàn bà đẹp, và càng đẹp càng dễ bị diên tàng.

Chàng vớt cái xe 2 bánh sọc sặc ở gốc cây, huyết sáo miệng vui vẻ vào phòng trực. Một nữ điều dưỡng quen mặt chặn lại, giọng hốt hoảng :

— Bà ta đang phá phách, bác sĩ ơi !

Hoàng Trí đeo ống nghe vào cổ :

— Bà ta là bà nào ?

Cô y tá thở hồn hên, chứng tỏ vừa chạy đua nước rút từ nơi nhốt bệnh nhân diên nặng đến phòng trực :

— Thưa bác sĩ, cái bà hoàng phái mắc bệnh cảm từ mấy năm nay ấy.

Sinh viên nội trú Hoàng Trí mỉm cười, an ủi :

— Có lẽ cô nên xin nghỉ một tuần, lên Đà-lạt đổi gió. Cô làm việc quá nhiều, không khéo... Tôi mới đến, chưa coi danh sách, chưa đọc hồ sơ thì làm sao biết nổi «bà ta», «cái bà hoàng phái mắc bệnh cảm» kia của cô là ai..,

Sự nhớ cô y tá thở phào. :

— Xin lỗi bác sĩ... bà Công tặng tôn nữ thì Thúy Thúy đẹp quá làm em quên hết..

Hoàng Trí nghiêm mặt :

— Nào, cô dẫn tôi đến phòng bà Thúy Thúy... Tôi chưa có thời giờ mở giấy tờ trên bàn, phiền cô tóm tắt tôi nghe.

Cô y tá băng qua cái sân rộng đến khu bệnh nặng. Vừa bước rảo nàng vừa nói :

— Bà Thúy Thúy còn thiếu 10 ngày nữa đủ 29 tuổi, tính theo ngày sinh tháng đẻ ghi trong căn cước. Trạc 22, 23 là cùng. Về nhan sắc thì từ trước đến nay chưa bệnh nhân nào đẹp bằng bà...

— Nếu đây là công ty điện ảnh hoặc xưởng họa thì sắc đẹp rất cần thiết. Đáng tiếc đây là bệnh viện. Đẹp hay xấu, điều này không liên quan đến tôi. Bệnh trạng ra sao ?

— Thưa... khi không bà ta lên cơn, chộp cây đoản kiếm trong phòng khách toan giết chồng. Nhờ gia nhân đóng đảo giăng kịp, nếu không ông Vĩnh Chân đã chết.

— Vĩnh Chân... cái tên nghe quen quá !

— Ông Vĩnh Chân là chủ nhà băng. Chủ một loạt nhiều ngân hàng. Được liệt vào hàng tỉ phú trong nước.

— Bà Thủy là vợ ?

— Vâng, vợ chính thức.

— Vợ một nhà tỉ phú, nghĩa là có tiền rủng rập biển, phương tiện thừa thãi, tại sao không chở bà ta ra nước ngoài chữa bệnh, hoặc ít ra là đến một dưỡng đường tư ở Saigon ?

— Thưa... bà Thủy không xuất ngoại vì lẽ giản dị bà mới diên lần đầu, trưa nay ba mới diên. Mặt khác, tòa nhà mát của ông Vĩnh Chân ở cách đây một cây số, bà Thủy định đem chém lung tung, gia nhân mất tinh thần vội ấn vào xe Mét-xê-đét phóng đến đây.

— Ông chồng đâu ?

— Tai nạn xảy ra, ông ta té xỉu. Yếu tìm gì đó... Gia nhân mang bà Thủy lại dưỡng trí viện, ông ta không hay biết. Nửa giờ sau, ông ta tỉnh lại, vội vã đến đây lãnh bà ra thì...

— Bà Thủy diên dữ hơn.

— Vâng. Ông ta đành gửi bà ở lại, chờ bác sĩ tới.

— Cô nhớ giùm tôi mới là sinh viên năm thứ 6, cuối năm nay mới trình luận án tiến sĩ y khoa.

— Thưa... bác sĩ giám đốc nói rằng bác sĩ sinh viên Hoàng Trí còn giỏi hơn nhiều bác sĩ thật thụ nữa kia..

Câu chuyện giữa hai người bị đứt đoạn vì những tiếng la hét ú ớ từ sau hàng hiên tranh tối tranh sáng. Qua giầy song sắt Hoàng Trí thấy một cô gái có làn da trắng như ngó sen và làn tóc dài mềm tha thướt đang giơ ngón tay chỉ trở huyền thiên. Nếu cô y tá không nói trước bệnh nhân đã có chồng và gần 30 tuổi chàng đã tưởng lầm là thiếu nữ đôi mươi. Chàng sững sờ trước sắc đẹp của nàng, suýt đánh rơi cái túi y cụ cầm tay. Trong đời Hoàng Trí chưa hề yêu đàn bà tuy chàng không còn là trai tân ngờ nghệch. Chàng chưa hề yêu đàn bà vì sau bao năm tìm kiếm chàng chỉ thấy được cái đẹp trong nghề y sĩ thần kinh, định mạng chưa cho chàng gặp người tình lý tưởng.

Bỗng nhiên chàng luống cuống, tim chàng đập thình thịch. Chàng lắp bắp :

— Chào bà... Thủy Thủy. Tôi đến thăm bệnh cho bà..

Nói xong, chàng mới cảm thấy hổ. Theo lời người điều dưỡng, bà Thủy mắc bệnh cảm từ mấy năm nay. Bệnh nhân đang kêu la thì chàng đến. Tiếng kêu la chỉ ú ớ trong cuống họng. Bệnh nhân mắc bệnh cảm, chàng con gọi chuyện làm gì ?

Thiếu phụ vừa nhắc thấy chàng. Nàng tiến một bước, sát chắn song sắt Tay nàng dụi mắt

như để quan sát cho rõ. Nàng không mùa may, không ú ở nữa.

Khi ấy nàng đẹp lạ thường. Cái đẹp của nàng là cái đẹp ngũ tiêu, nghĩa là 5 bộ phận trên mình, đầu, mặt, tai, miệng và eo đều nhỏ. Trong số hàng chục vạn đàn bà con gái, giai nhân ngũ tiêu có thể đếm được trên đầu ngón tay. Má nàng đỏ hây hây tuy nàng không thoa phấn hồng. Con gái dậy thì ra nắng vị tất có má hây hây như nàng. Miệng nàng nhẵn nhó đã đẹp, trời ơi, giá nàng tươi vui, nàng cười hoan lạc nó còn đẹp đến đâu. Cộng với cái miệng hoa hồng nở là đôi mắt hung ướt. Rồi còn cái eo... còn bộ ngực...

Sinh viên y khoa Hoàng Trí muốn dạm chân kêu Trời khi ấy. Tạo hóa ơi ! Thượng đế ơi ! Trên cõi thế nhưng nhúc lầy lụa này thiếu gì phụ nữ, có gì Ngài lại bắt Công tăng tôn nữ thị Thủy Thủy lâm bệnh ? Và thiếu gì bệnh lại bắt nàng mắc bệnh điên ? Kiếp trước nàng có tội ư ? Thì nàng đau bệnh phổi, bệnh tim, bệnh gan, bệnh thận, bệnh xương, đau ở đâu cũng được, đau nặng, thật nặng cũng được... Vì đau ở đó còn có thuốc chữa, hoặc còn có thể mổ xẻ, thay tháp... Chứ còn đau thần kinh... Không nặng mà thành nặng. Tưởng khỏi mà thật ra chẳng bao giờ khỏi...

Về mặt Thủy Thủy đang hung hăng tự dưng dịu hẳn. Hiên hẳn. Cặp mắt đang bốc lửa cảm hờn bỗng ngược nhìn thắm thiết. Cái miệng đang cau có bỗng cười hồn nhiên, cười sung sướng.

Thủy Thủy luồn cánh tay nõn nà qua chấn song. Hoàng Trí nắm lấy. Những ngón tay búp măng này suốt ngày chắc chỉ vuốt phím dương cầm. Có y tá đứng khựng. Thái độ của bệnh nhân cũng như thái độ của sinh viên nội trú Hoàng Trí làm cô bàng hoàng.

Có y tá còn bàng hoàng hơn nữa vì nữ bệnh nhân Công tăng tôn nữ thị Thủy Thủy mân mê ngực áo sơ-mi của Hoàng Trí rồi nói thẳng một hơi, gãy gọn, xuống xẻ, rành mạch như người thường, như thể không bao giờ bị cảm :

— Chào ông bác sĩ... Con rờng... con rờng của bác sĩ...

Nàng chỉ nói được thế rồi lúng búng trong miệng. Có lẽ nàng còn muốn nói nhiều nữa nhưng tiếng nói của nàng đã bị một sức mạnh nào đó chặn nghẽn. Mặt đỏ bừng, nàng ú ở.

Người nữ điều dưỡng run lẩy bẩy, chân bước lùi, tay quơ quào quăng không :

— Bà Thủy Thủy nói được... bà Thủy Thủy khỏi bệnh cảm, bác sĩ ơi !